

Arrest

nr. 231 749 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 9 november 2015 en heeft zich (samen met haar echtgenoot, zus en neef) een eerste maal vluchteling verklaard op 12 februari 2015.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 7 november 2016 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoekster op 8 december 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 februari 2017 de beslissing tot niet in overwegingname van dit tweede verzoek. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in op 14 maart 2017.

Op 11 april 2017 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-inoverwegingname van dit derde verzoek om internationale bescherming. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen.

Na een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 juni 2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Zonder België te verlaten diende verzoekster op 25 juni 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 218 544 van 20 maart 2019 werd dit beroep verworpen.

1.5. Zonder België te verlaten diende verzoekster op 1 april 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 augustus 2019 de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Deze beslissing werd op 20 augustus 2019 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjiitische geloof aanhangig. Op 12 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming samen met uw echtgenoot, A. K. Hu., (OV nummer (...)), uw zus F. R. (OV-nummer (...)) en uw neef, K. Ha. (OV-nummer (...)). U verklaarde geboren te zijn in de stad Teheran, de hoofdstad van Iran, waar u gedurende uw hele leven illegaal zou hebben gewoond. Uw vader stierf rond 2003 en uw moeder rond 2009. U trouwde in 2003 met A. K. Hu. (OV nummer 8161218), eveneens een Afghaanse Hazara die illegaal in Teheran verbleef. Uw echtgenoot werd in totaal twee keer gedeporteerd naar Afghanistan. De eerste keer rond 2006, waarna hij twee jaar in Afghanistan verbleef, en de tweede keer rond 2011, waarna hij ongeveer vier jaar in Afghanistan verbleef. Tijdens zijn verblijf in Afghanistan na de tweede deportatie werd uw echtgenoot bedreigd door de taliban vanwege zijn werk als chauffeur voor een lokale commandant. Hij is daarna terug naar Teheran gevlucht en kwam niet meer buiten uit angst om gedeporteerd te worden. Aangezien jullie niet wilden dat jullie kinderen zouden opgroeien in een dergelijke situatie, besloten jullie om Iran te verlaten. U en uw man namen uw zus F. mee aangezien haar oom haar tegen haar wil wilde uithuwelijken aan zijn drugsverslaafde zoon. Op 7 november 2016 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 8 december 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek hield u vast aan uw verklaringen

over uw Afghaanse nationaliteit. U wijzigde echter uw verklaringen over uw verblijfsstatus in Iran en wijzigde uw verklaring over uw familiale situatie. U stelde dat u in Iran wel degelijk beschikte over een Amayeshkaart en u verklaarde dat dat u nog broers en zussen hebt in België die u in het kader van uw eerste verzoek niet hebt vermeld. Zo stelde u dat uw zus D. R. (O.V. (...)), A. Q. R. (O.V. (...), in België gekend als Q. M.) en A. Rah. R. (O.V. (...), in België gekend als R. M.), eveneens in België verblijven. Daarnaast stelde u dat uw neef K. Ha. uw broer is, en in werkelijkheid A. K. R. heet. U gaf toe dat u het bestaan van bovenvermelde familieleden in het kader van uw eerste verzoek bewust heeft verzwegen. Op 27 februari 2017 besliste het CGVS om uw tweede verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 14 maart 2017 een derde verzoek in. In het kader van uw derde verzoek verwees u louter naar de problemen die u tijdens uw eerste en tweede verzoek had uiteengezet en bleef u vasthouden aan uw verklaringen over uw Afghaanse nationaliteit. Op 11 april 2017 besliste het CGVS om uw derde verzoek niet in overweging te nemen. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 6 december 2017 besliste de RvV om de beslissing van het CGVS te vernietigen. De Raad oordeelde dat er wel geloof diende gehecht te worden aan uw Afghaanse nationaliteit, onder andere omdat u ter zitting een attest van het UNHCR voorlegde waaruit blijkt dat u, uw zus F. en uw broer A. K. R. als Afghaanse vluchtelingen in Iran werden geregistreerd. Er werd door de Raad tot slot gevraagd om te onderzoeken of u kan terugkeren naar Afghanistan. Teneinde dit te onderzoeken, werd u op 25 mei 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op 15 juni 2018 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u geenszins aantoonde dat u in uw land van herkomst het risico loopt op vervolging of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat door. Er werd daarnaast geoordeeld dat de stad Kaboel voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 25 juni 2018 een vierde verzoek in. U herhaalde dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er niet geboren bent en u er nooit gewoond heeft. U legde geen documenten voor. Op 17 augustus 2018 werd dit verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende hiertegen een beroep in. Op 20 maart 2019 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Op 1 april 2019 deed u een vijfde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar de motieven die u aanhaalde tijdens uw derde en uw vierde verzoek en u herhaalde dat Afghanistan een vreemd land is voor u. U voegde toe dat er een DNA test werd voorgelegd omdat het CGVS niet geloofde dat jullie zussen waren. U verklaarde voorts dat het CGVS weet dat jullie alleenstaande vrouwen zijn en dat vrouwen in Afghanistan slecht behandeld, ontvoerd en verkracht worden. Met betrekking tot uw kinderen haalde u aan dat ze niet in Afghanistan geboren zijn en dat er geen school noch toekomst is voor hen. U beschikt over een schrijven van uw advocaat, A. S. M.-B., die verwijst naar bovenvermeld DNA onderzoek dat, in tegenstelling tot wat aangegeven wordt in zijn schrijven, niet is voorgelegd in uw dossier. Daarnaast verwijst uw advocaat nog naar diverse rapporten over de veiligheidssituatie in uw land van herkomst en de situatie van terugkeerders.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw tweede verzoek werd niet in overweging genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw derde verzoek tot internationale bescherming werd evenmin door het CGVS in overweging genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) besliste om de beslissing van het CGVS te vernietigen. Na bijkomend onderzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geenszins aantoonde dat u in uw land van herkomst het risico loopt op vervolging of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Er werd daarnaast geoordeeld dat de stad Kaboel voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw vierde verzoek werd niet ontvankelijk verklaard en uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw nieuwe verklaringen wijzigen immers niets aan voorgaande beoordeling. Zo stelt u dat u zich niet in de stad Kabul kan vestigen omdat vrouwen in Afghanistan slecht behandeld, verkracht en ontvoerd worden (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19 juli 2019, vraag 15). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw vrees louter hypothetisch is en niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet element.

Uw bewering dat uw kinderen in Afghanistan niet de mogelijkheid zullen hebben om onderwijs te volgen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19 juli 2019, vraag 15) stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden voor uw kinderen.

U verklaarde voorts dat er sinds uw laatste persoonlijk onderhoud geen wijzigingen zijn geweest in uw familiale situatie zoals bijvoorbeeld een echtscheiding. Er kan dan ook aangenomen worden dat u geen alleenstaande vrouw bent (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19 juli 2019, vraag 12 en 15).

Betreffende het DNA onderzoek waar u en uw raadsman naar verwijzen dient opgemerkt dat dit niet werd voorgelegd in uw dossier, hoewel u en uw raadsman het tegendeel beweren (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19 juli 2019, vraag 15 en brief advocaat, p. 1 en 2). U verklaarde hierover dat dit werd voorgelegd omdat het CGVS niet gelooft dat 'jullie' zussen zijn, maar u gaf geen verdere duiding hierbij. Hoe dan ook kan het CGVS zich niet uitspreken over documenten die niet zijn voorgelegd. Gezien de reeds in het kader van uw derde verzoek geformuleerde eis van uw advocaat inzake een DNA onderzoek, betreft het wellicht een Belgisch onderzoek dat moet aantonen dat u en R. F., Q. M. alias A. Q. R., R. M. alias A. Rah. R., D. R. alias Fe. R. en uw neef, K. Ha. alias A. K. R., allen broers en zussen zijn. Dit gegeven wijzigt echter niets aan bovenstaande vaststellingen.

De algemene informatie waar uw advocaat in zijn schrijven naar verwijst kan tot slot niets wijzigen aan de beoordeling van het CGVS over de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie infra).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging

de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar het feit dat u nooit in Afghanistan bent geweest moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u niet in Afghanistan gewoond hebt maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze

categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

In het kader van uw twee vorige verzoeken om internationale bescherming oordeelde het CGVS dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. U bracht in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggroting van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoekster nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nieuwe elementen aanbracht, alsook dat haar vluchtrelaas geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, zij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekster kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 november 2016 werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters Afghaanse nationaliteit. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming (ook: eerste volgend verzoek om internationale bescherming) hield verzoekster vast aan haar verklaringen over haar Afghaanse nationaliteit. Zij wijzigde evenwel haar verklaringen over haar verblijfsstatus in Iran en over haar familiale situatie. Zo stelde zij in Iran wel degelijk over een Amayeshkaart te hebben beschikt en verklaarde zij nog broers en zussen in België te hebben. Op 27 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van dit eerste volgend verzoek.

Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming (ook: tweede volgend verzoek om internationale bescherming) verwees verzoekster naar de problemen die zij in het kader van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming uiteenzette en hield zij vast aan haar Afghaanse nationaliteit. Op 11 april 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de vernietiging van de beslissing van 11 april 2017. De Raad oordeelde in dit verband dat er wel degelijk geloof diende te worden gehecht aan verzoeksters Afghaanse nationaliteit, onder meer omdat zij ter terechtzitting een attest van UNHCR voorlegde waaruit blijkt dat verzoekster, haar zus F. en haar broer

A. K. R. als Afghaanse vluchtelingen in Iran werden geregistreerd. De Raad meende voorts dat het haar aan essentiële elementen ontbeerde om tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en vroeg om te onderzoeken of verzoekster, die gedurende vele jaren in Iran heeft verbleven en die aldus een sterkere band heeft met dit land dan met het land waarvan zij de nationaliteit bezit, kan terugkeren naar Afghanistan.

Teneinde dit te onderzoeken werd verzoekster op 25 mei 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 15 juni 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster geenszins aantoonde in haar land van herkomst het risico te lopen op vervolging of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat in haar hoofde. Er werd daarnaast geoordeeld dat verzoekster in de stad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoeksters vierde verzoek om internationale bescherming (ook: derde volgend verzoek om internationale bescherming) herhaalde verzoekster niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij er niet geboren is en er nooit gewoond heeft. Verzoekster legde geen documenten voor.

Op 17 augustus 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit derde volgend verzoek niet-ontvankelijk. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 218 544 van 20 maart 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekster.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4. In het kader van het huidige (vijfde) verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekster naar haar verklaringen en naar de documenten die zij in het kader van haar derde en vierde verzoek om internationale bescherming aanhaalde en herhaalt zij dat Afghanistan een vreemd land is voor haar. Daarnaast voegt verzoekster toe dat er een DNA-test is voorgelegd omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet geloofde dat “*wij zussen*” waren. Tevens geeft verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weet dat zij en haar zus alleenstaande vrouwen zijn en dat vrouwen in Afghanistan slecht behandeld, ontvoerd en verkracht worden. Met betrekking tot haar kinderen haalde verzoekster aan dat ze niet in Afghanistan zijn geboren en dat er geen school noch toekomst voor hen in Afghanistan is. Tot slot beschikt verzoekster over een schrijven van haar advocaat.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) er geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot verzoeksters vorige verzoeken en de beoordeling ervan bijgevolg vaststaat nu haar nieuwe verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de voorgaande beoordelingen; (ii) de bewering dat zij zich niet zou kunnen vestigen in Kabul omdat vrouwen in Afghanistan slecht behandeld, verkracht en ontvoerd worden een louter hypothetische vrees is die niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet element; (iii) verzoeksters bewering als zouden haar kinderen in Afghanistan niet de mogelijkheid hebben om onderwijs te volgen niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie; (iv) verzoeksters verklaarde dat er geen wijzigingen zijn geweest in haar familiale situatie sinds haar laatste persoonlijk onderhoud zoals bijvoorbeeld een echtscheiding en bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij een alleenstaande vrouw is; (v) wat betreft het DNA-onderzoek waar verzoekster en haar raadsman naar verwijzen moet worden opgemerkt dat dit niet werd voorgelegd in verzoeksters dossier

en het Commissariaat-generaal er zich bijgevolg niet kan over uitspreken, het vermoedelijk een Belgisch onderzoek betreft dat moet aantonen dat verzoekster en R. F., Q. M. alias A. Q. R., R. M. alias A. Rah. R., D. R. alias Fe. R. en uw neef, K. Ha. alias A. K. R., allen broers en zussen zijn, hetgeen evenwel niets wijzigt aan de voormelde vaststellingen; (vi) de algemene informatie waarnaar verzoeksters advocaat verwijst niets wijzigt aan de beoordeling van het Commissariaat-generaal over de veiligheidssituatie in de stad Kabul en (vii) dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en, rekening houdend met verzoeksters persoonlijke omstandigheden - zoals reeds geoordeeld in verzoeksters twee vorige verzoeken om internationale bescherming - redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich in de stad Kabul vestigt.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster nog benadrukt dat zij schoolgaande kinderen heeft die nog nooit in Afghanistan kwamen en verwijst naar een internetartikel over scholen in Afghanistan, dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie') blijkt dat er in de stad Kabul veel scholen zijn gevestigd. Meer nog, dat de beste scholen en universiteiten, zowel publieke als private instellingen, zich voornamelijk in Kabul bevinden, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden voor haar kinderen.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat de voorliggende bestreden beslissing impliceert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing zal nemen in het asiëldossier van haar kinderen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat een verzoek om internationale bescherming vermoed wordt ingediend te zijn namens de verzoeker om internationale bescherming vergezellende minderjarige vreemdeling(en). Verder blijkt uit niets dat verzoeksters kinderen in toepassing van artikel 57/1, § 2 van de

Vreemdelingenwet een verzoek in eigen naam hebben ingediend. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat zo verzoeksters kinderen in eigen naam een verzoek indienden, er kan op worden gewezen dat het enkele feit dat een beslissing werd genomen in hoofde van verzoekster geenszins een indicatie inhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn ten aanzien van die verzoeken. De ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn onpartijdig en hebben te dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster nog lijkt te verwijzen naar het feit dat zij het sjiitische geloof aanhangig is, benadrukt de Raad dat het enkele gegeven sjiitische Hazara te zijn niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijft daartoe in gebreke. Verzoekster haalt namelijk geen concrete, recente, persoonlijke en geloofwaardige aan haar profiel van sjiitische Hazara gelinkte problemen aan nu zij zich beperkt tot het citeren uit algemene informatie.

De door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde en aangehaalde informatie, onder meer over de situatie van teruggekeerden, vermag evenmin aan de voormelde vaststellingen en de motieven van de bestreden beslissing afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van nationaliteit daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

In de mate verzoekster ter terechtzitting nog verwijst naar het DNA-onderzoek - dat moet aantonen dat verzoekster en R. F., Q. M. alias A. Q. R., R. M. alias A. Rah. R., D. R. alias Fe. R. en haar neef, K. Ha. alias A. K. R., allen broers en zussen zijn – dat niet werd voorgelegd bij het Commissariaat-generaal zodat de commissaris-generaal er zich niet heeft kunnen over uitspreken sluit de Raad zich aan bij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de resultaten van dit onderzoek evenwel niets wijzigen aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing zodat dit document bijgevolg niet onontbeerlijk is om tot hogergenoemde besluiten te komen.

2.2.7. Verzoekster betoogt nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onderzocht en niet gemotiveerd heeft waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt te dezen dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

2.2.8. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stad Kabul in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar het feit dat u nooit in Afghanistan bent geweest moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u niet in Afghanistan gewoond hebt maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Met het louter bekritisieren van deze analyse, het citeren uit diverse rapporten en het betoog dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul de laatste maand verergerd is en er aanslagen plaatsvinden waarbij burgerslachtoffers vallen en dit vooral sjiïeten, toont verzoekster niet aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De door verzoekster aangehaalde informatie ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse werd gesteund.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

In het kader van uw twee vorige verzoeken om internationale bescherming oordeelde het CGVS dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. U bracht in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

In zoverre verzoekster verwijst naar 's Raads arrest nr. 196 233 van 6 december 2017, dient te worden benadrukt dat de Raad bij dit arrest, in het kader van verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming, de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag heeft vernietigd die de commissaris-generaal op 11 april 2017 ten aanzien van verzoekster, alsook in hoofde van haar zus F., had genomen, waarbij in het arrest onder meer wordt geoordeeld dat ter zake een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd was.

Voornoemde beslissingen van het Commissariaat-generaal werden vernietigd en teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Vervolgens heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 juni 2018, in het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming, ten aanzien van verzoekster en haar zus F. beslissingen genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In die beslissingen wordt geconcludeerd dat verzoekster, net als haar zus F., niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, en dat, daargelaten de situatie op dat ogenblik in haar regio van herkomst, er voor verzoekende partij een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet beschikbaar is in de stad Kabul. Verzoekster ging niet in beroep tegen die weigeringsbeslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij werd gesteld dat zij kan beschikken over een intern vluchtalternatief.

De loutere verwijzing naar voormeld arrest van de Raad in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming en het foutief voorhouden dat hierin zou zijn geoordeeld dat verzoekster in de stad Kabul, is niet van aard en vermag geen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing in het kader van haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld. Verzoekster heeft immers naar aanleiding van dit vijfde verzoek geen enkel nieuw element/document aangebracht zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht een beslissing houdende "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*" heeft genomen.

Waar verzoekster er nog op wijst dat er in haar hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "*sliding scale*", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen. *In casu* haalt verzoekster geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Zo beperkt zij zich tot het algemeen verwijzen naar haar '*profiel*' zonder dit op enige wijze te concretiseren. Verzoekster kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "*Elgafaji*", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*"

Voor het overige oppert verzoekster in haar verzoekschrift op algemene wijze dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, zonder dit evenwel op concrete wijze toe te lichten of te onderbouwen. Een dergelijke algemene, niet in het minst onderbouwde bewering en het louter op algemene wijze tegenspreken van hetgeen dienaangaande eerder werd vastgesteld, kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd om hoger aangehaalde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek bijgevolg geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in haar geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekster onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.10. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER